

« Μὴ φθονῶμεν οὐδένα, λέγει ὁ Midclet οὐδεμία ὑπαρξίς εἶναι ἀληθῶς ἐλευθέρᾳ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδεμία ὁδὸς ἀρκούντως εὐρεῖται οὐδεμία πτῆσις ἀποχρώντως μεγάλη, οὐδεμία πτέρυξ ἱκανή. Ἡ ἰσχυροτέρα πασῶν εἶναι ζυγὸς δουλικός. Ἀνάγκη ἄλλων πτερύγων ἅς ἡ ψυχὴ ἀναμένει, ζητεῖ καὶ ἐλπίζει, τῶν ὑπερθεῖν τῆς ζωῆς καὶ πέραν τοῦ θανάτου».

Des ailes par dessus la vie

Des ailes au delà la mort.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σ.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΑΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

— Δὲν ἔχω τίποτε μῆτερ. Τὸ ἀγαπητὸν βλέμμα σου ζητεῖ πάντοτε ν' ἀναγινώσκῃ τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τοῦ προσώπου μου· ἀλλ' ἀληθῶς δὲν ἔχω ἰδιαιτέρον κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, εἶπεν ὁ Raoul, προσπαθὼν νὰ ὑπομειδιάσῃ.

— Δὲν εἶναι εὐχάριστον νὰ ὁμιλῇς οὕτω Raoul. Δὲν ὀφείλεις, υἱέ μου, νὰ τηρῇς μυστηκὸν ἀπὸ τὴν μητέρα σου. Σκέψου ὅτι δὲν ἔχω ἢ σὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτι σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, σὺ ἡ μόνη μου ἐλπίς, καὶ σὺ ἡ μόνη μου χαρά! Ματαίως προσπαθεῖς νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς τὴν στενοχωρίαν σου! εἶμαι βεβαία ὅτι ἔχεις θλίψιν τινὰ ἣν ἐγὼ ἀγνοῶ.

— Μῆτερ! ὦ Μῆτερ! μὴ μὲ καταθλίβῃς οὕτω μὲ τὰς μομφάς σου. Ἐφοβούμην ἀποκαλύπτων σοὶ τὸ μυστικόν μου, μὴ προσθέσω νέαν λύπην εἰς τὰς καταθλιβούσας σε ἥδη. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε θὰ σᾶς τὸ εἶπω: ἀγαπῶ μῆτερ μου τὴν Μαγδαληνὴν Tréfort καὶ δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἐλπίδα ὅτι θέλω ἀποκτήσῃ αὐτὴν ὡς σύζυγον.

— Τέκνον μου! δυστυχὲς τέκνον μου! καὶ ἐγὼ σὲ ἀπέστειλα νὰ τῇ προσφέρῃς ἄνθη! Πόσον ὑπέφερες βλέπων αὐτὴν καταστύλιστον διὰ τὸν χορόν!

— ὦ μάλιστα, πολὺ ὑπέφερα! Ἦτο τόσον ὠραία! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλουσι τὴν θαυμάσει κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων, ἴσως ἐντὸς ἡμερῶν θέλω μάθει τὸν γάμον αὐτῆς μετ' ἄλλου!

Περαιὼν τὰς λέξεις ταύτας, ὁ νέος ἔκρυπεν τὴν κεφαλὴν του ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, ἡ δὲ μῆτηρ του τὸν ἤκουσε νὰ καταπνίγῃ ἓνα στεναγμόν. Ὁ στεναγμὸς οὗτος ὁ πληρώσας τὸ στῆθος τοῦ υἱοῦ εὗρεν ἡχὼ σπαραξικάρδιον εἰς τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς, ἥτις ἐγερθεῖσα ἐπέθηκε τὰς χεῖρας τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Raoul ὃν ἐτάρασσε νευρικός σπασμὸς.

Υἱέ μου, εἶπεν, ἡ θλίψις σου μὲ ταράττει. Εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν θεραπεύσω! Εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ προσφέρω

πλούτη καὶ νὰ σοὶ εἶπω. Νυμφεύθητι ἐκείνην, ἣν ἡ καρδιά σου ἐξέλεξεν! Ἀλλὰ κλαίουσα μετὰ σοῦ, τέκνον μου, ὀφείλω νὰ σοὶ ὑπενθυμῶ ὅτι εἶσαι ἀνὴρ, ὅτι τὸ καθήκον σου σήμερον, εἶνε νὰ παλαίσῃς ἐναντίον τοῦ μαρασμοῦ ὅστις ἀπειλεῖ νὰ σὲ κατακυριεύσῃ. Κλαῦσον, υἱέ μου, κλαῦσον τὸ ἐξαφανισθὲν ὄνειρόν σου, ἀλλ' ἄνευ θορύβου καὶ ἀπελπησίας. Σκέψου ὅτι ὁ Θεὸς σοὶ ἀνέθηκεν ἱερὰν τινὰ ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσῃς ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ πατήρ σου μᾶς ἀφῆκε χρεεῖ, ἅτινα ὀφείλεις νὰ πληρώσῃς σὺ ὁ υἱὸς του, ὁ φέρων τ' ὄνομά του. Ἀλλως τε τὸ στάδιον σου σοὶ παρέχει τὰ μέσα ἵνα ἀνακουφίξῃς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα· προσέτι ὀφείλεις σεαυτὸν εἰς τὸ στάδιον σου. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀναμένω ἀπὸ σέ, Raoul μου, προσέθηκε ἡ δυστυχὴς μῆτηρ ἀφεθείσα ἐπὶ τέλους εἰς τὴν θλίψιν τῆς.

Ὁ νέος ἱατρὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, καὶ βλέπων τὰ δάκρυα τὰ κατακλίζοντα τὸ πρόσωπον τῆς κ. Verneuil ἠγέρθη καὶ ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς.

— Συγγνώμην, μῆτερ μου, εἶπεν. Εἴσθε ἀγία, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐνθυμῶμαι πάντοτε τοὺς λόγους σας. Καὶ ἀσπασθεὶς ἐπανειλημένως τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς του, ἐγκατέλειπε τὴν αἴθουσαν τοῦ δείπνου. Τότε δ' ἡ μῆτηρ γονυπετήσασα ἐπὶ τῆς θέσεως, ἣν ὁ υἱὸς τῆς ἐγκατέλειπεν, εἶπεν ἐν συγκινήσει. Εὐχαριστῶ σε, θεέ μου, διότι μοὶ ἐνέπνευσας τὰς λέξεις ταύτας. Παρηγόρησέ τον, προσέθηκε, καὶ ἐγερθεῖσα μᾶλλον ἀτάραχος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ὁ Raoul εἶδε κατ' ὄναρ τὴν Μαγδαληνὴν φέρουσαν ἐνδυμασίαν χοροῦ καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος νέου τινός, οὗτινος τοὺς λόγους ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Ἡ κ. Verneuil δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τῇ ἐπαύριον τοῦ χοροῦ, ἡ κ. Delrat μετέβη εἰς τὴν φίλην τῆς, ὅπως τῇ διηγηθῇ ὅσα ἔλαβον χώραν τὴν προτεραιάν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κ. Albert Rosly. Ἡ κ. Trefort ἤκουεν μετὰ ψυχρότητος τὴν εἰδήσιν τοῦ γάμου τούτου, ἥτις ἐτάραξε κατ' ὑπερβολὴν τὴν ἀνάδοχον τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦτο εὐχαριστημένη κατὰ βάθος καθόσον ἤθελεν ἔχει τὴν κόρην τῆς ἐπὶ πλέον πλησίον τῆς.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Μαγδαληνὴ; ἠρώτησεν αἴφνης ἡ κ. Delrat.

— Ὑπῆγε νὰ συιοδεύσῃ τὴν ἀδελφὴν Blanche εἰς τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς πρὸς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας.

— Δὲν φοβήσθε μήπως προσβληθῇ ἐξ ἀσθενείας τινός, συγκοινωνοῦσα μετὰ τῶν δυστυχῶν τούτων πλασμάτων;

— Ὅχι, δὲν ἔχω τοιοῦτον φόβον, καθότι ἡ ἀδελφὴ Blanche, ὁδηγεῖ τὴν κόρην μου πρὸς ὅσους δὲν πάσχουσι μεταδοτικὰς νόσους: ἦτοι, εἰς τὰς οἰκίας γερόντων, ἢ κορασίων, ἢ εἰς πάσχοντα παῖδιά· πιστεύω λοιπὸν ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον.

— Τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν χορόν καὶ τὴν πρωΐαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὴν μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἡ-

δονάς τὴν ἐπαύριον πρὸ τῆς δυστυχίας, καὶ τῶν δακρύων. Τὸ ὥραιον καὶ τὸ ἄχαρι μέρος τοῦ βίου, ὑπέλαβεν ἡ κ. Delrat φρονιμώτατα, Μάρθα, προσέθηκεν, ἀποτενόμενη πρὸς τὴν κ. Trefort, ἥτις ἤκουε μειδιῶσα. Ἀντισταθμίζετε οὕτως εἰς τὴν κόρην σας τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις ἃς λαμβάνει ἐκ τῶν ἡδονῶν. Φεῦ, ἐνῶ ἡμεῖς τ' ἀδύνατα ὄντα ἐπιθυμοῦμεν νὰ λησμονώμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ δυστυχεῖς. Καὶ ἐπὶ ταῖς λέξεσι ταύταις ἡ καλὴ κυρία ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.

— Δὲν παρεσκεύασα τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων, Φανή, ἀπεκρίθη ἡ κ. Trefort. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξέρχεται ἐκαστὴν τρίτην μετὰ τῆς ἀδελφῆς Blanche, καὶ συνέπεσεν ἀκριβῶς ἡ ἐπαύριον τῆς εισόδου της εἰς τὸν κόσμον, νὰ εἶνε τρίτη. Ὁμολογῶ τῷ ὄντι, ὅτι ἡ συμπτωσις ἦτο εὐτυχιστάτη, ἀλλὰ δὲν παραδέχομαι ποσῶς τοὺς ἐπαίνους σας, οἵτινες εἶνε ὑπερβολικοί.

— Ἡ Μαγδαληνὴ μας, πιστεύω ὅτι χθὲς ἦτο ἡ ὥραιότερα, δὲν ἔχει οὕτως.

— Ὅχι, ἡ ὥραιότερα, ἀλλ' ἐκ τῶν μᾶλλον κομψῶν, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ἡ μήτηρ τῆς Μαγδαληνῆς· εἰς ὑμᾶς ἐπειδὴ ἀγαπᾶτε εἰλικρινῶς τὴν κόρην μου, δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως. Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν χθὲς τὸ ἐσπέρας. Πλείστοι ἔκαμον εἰς τε τὸν πατέρα της καὶ ἐμὲ, φιλοφρονήσεις διὰ τὴν καλλονὴν της, ἐχόρευσε δὲ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ. Ἀλλ' ὅτι μ' εὐχαρίστησεν πλείοτερον, ἦτο ὅτι ὑπῆρξεν ἀφελὴς καὶ φυσικὴ ἐν τῷ μέσω ὅλων ἐκείνων τῶν ξένων, ὅπως καὶ μεταξὺ ὑμῶν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ ἐξέρυθρος καὶ ζωηρὰ ἐκ τοῦ δρόμου ὃν εἶχε κάμει. Ἦτο τόσον θελκτικὴ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐνδεδυμένη ἀπλὴν ἐξ ἐρίου ἐσθῆτα καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης της ὥραιον Toque, ὅσον καὶ τὸ ἐσπέρας ἐν μέσω τῆς λάμπης τῶν φώτων ἐνδεδυμένη τὸν χαριέστατον στολισμόν τοῦ χοροῦ.

— Ποῖος καλὸς ἄνεμος Σᾶς φέρει, σεβαστὴ μοι; ἀνεφώνησεν ἀσπαζομένη τὴν κ. Delrat.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω πῶς ὑπέφερες τοὺς τῆς ἐσπέρης τῆς χθὲς κόπους σου, ἀπεκρίθη ἡ ἀνάδοχος της. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σ' ἐρωτήσω, καθότι, σὲ βλέπω πολὺ φαιδρὰν ὥς νὰ μὴ ἐχόρευσε ἀπαξ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

— Εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ ἐπαναλάβω τὸν χορὸν, τόσον αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀναπαυμένην, ἀπεκρίθη ἡ νέα γελῶσα. Ἀφῆρεσε τὸ κάλυμμα της καὶ τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ ἐπλησίασεν τὸ τῆς ἐργασίας της κάθισμα παρὰ τῇ κ. Delrat καὶ ἤρχισε νὰ κεντᾷ.

— Τόσον ταχέως εἰς τὴν ἐργασίαν κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ ἀνάδοχος, καὶ δυνάμεθα νὰ μάθωμεν εἰς τί θέλει χρησιμεύσῃ αὐτὸ τὸ ὥραιον κέντημα;

— Εἶνε προωρισμένον δι' ἐν λαχεῖον ὅπερ αἱ φίλαι μου καὶ ἐγὼ, ὁργανίζομεν δι' ἐν λαχεῖον πτωχῆς τινὸς χήρας ἐμπνεύσεως μέγα συμπαθείας αἰσθημα, καθότι ἔχει τρία ἀνήλικα τέκνα ἐξ ὧν τὸ πρῶτον εἶνε τυφλόν.

— Καὶ πρὸς πόσον τιμᾶται ἕκαστος ἀριθμὸς;

— Πρὸς 50 λεπτὰ μόνον, ἵνα καταστήσωμεν αὐτὸ προσιτὸν εἰς ὅλων τὰ θυλάκια.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ κρατήσης εἴκοσι ἀριθμούς, καὶ ἰδοὺ τὰς δέκα δραχμὰς εἶπεν ἡ κ. Delrat, προσφέρουσα ἐν χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὴν Μαγδαληνὴν· θέλω σοὶ ἀποστέλλει ἐπίσης μετὰ μεσημβρίαν ὀλίγα γλυκύσματα διὰ τὴν προστάτευομένην σου καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σοὶ διαθέσω εἰσέτι ἀριθμὸν τινὰ γραμματίων.

— ὦ! εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου, πόσον εἶσθε καλὴ! εἶπεν ἡ νέα περιχαρὴς!

Ὅτι ὁ κ. Trefort ἔμαθεν ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, ὅτι δὲν ὀφείλει νὰ σκέπτεται τοῦ λοιποῦ διὰ τὸν κ. Rosly, ἐφώνησεν τὸ φιλοσοφικὸν ἀπόφθεγμα Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει. Εἴχομεν δύο μνηστῆρας ὑπ' ὄψιν, ὁ εἰς νυμφεύεται καὶ ὁ ἕτερος ἀπήρεσιν εἰς τὴν Μαγδαληνὴν· ἔχει καλῶς! λοιπὸν θὰ χαρῶμεν περισσότερον καιρὸν τὴν κόρην μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα ἡ κ. Trefort ἐνθυμηθεῖσα τὴν εἰς τὸν Raoul δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν μετέβη μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς παρὰ τῇ μητρὶ τοῦ νέου ἱατροῦ. Αἱ δύο κυρίαι εὗρον τὴν κυρίαν Verneuil καθημένην ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ υἱοῦ της καὶ τυλίσσουσαν ἐπιδέσμους ἐκ λινοῦ. Ἐπὶ τινος δὲ μικρᾶς τραπέζης κειμένης πρὸ αὐτῆς ἠπλοῦτο μέγα φύλον λευκοῦ χάρτου κεκαλυμμένου ὑπὸ μοτοῦ.

Βλέπουσα ἀφικομένης τὰς ἐπισκεπτρίας ἡ οἰκοδέσποινα ἄφησε τὴν ἐργασίαν της· ἀλλ' ἡ κ. Trefort τὴν παρεκάλεσε μετὰ πολλῆς χάριτος νὰ μὴ ταραχθῇ ἕνεκεν αὐτῶν, ὥστε συγκατενεύσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν της.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀφοῦ νῆχαρίστησε τὴν κ. Verneuil διὰ τὸ εὐγενὲς αὐτῆς δῶρον, τῇ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον της. Θέλετε μοὶ παρέξει οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω μικρὰν ἀγαθοεργίαν, προσέθηκεν ἡ νεᾶνις, βλέπουσα ὅτι ἡ κ. Verneuil μετὰ δυσκολίας ἐδέχετο τὴν προσφορὰν της διότι εἶμαι βεβαία ὅτι οἱ ἐπίδεσμοι οὗτοι καὶ ὁ μοτὸς θέλουσι χρησιμεύσει πρὸς ἐπίδεσιν πληγῆς δυστυχοῦς τινὸς ἐγκαταλελειμένου.

Ἡ μήτηρ τοῦ Raoul ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πλαγίαν ταύτην ἐρώτησιν. Δηλοῦσα εἰς τὴν Μαγδαληνὴν τὴν χρῆσιν τῆς ἐργασίας ταύτης, ἤθελεν ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὸν υἱὸν της, ὅπερ ἀληθῶς τῇ ἐκόστιζεν. Ὁ νεὸς ἱατρός, ἡγάπα τοσοῦτον περιπαθῶς τὴν κόρην τῆς κ. Trefort, ὥστε ἡ καρδίᾳ τῆς μητρὸς του ἀπεδειλίκα πρὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ της ἐνώπιον ἐκείνης ἥτις ἀναμφιβόλως δὲν ἤσθάνετο δι' αὐτὸν εἰμὴ αἰσθημα περιπαθοῦς ἐνδικ-φέροντος προκαλούμενον ἐκ τῆς λυπηρᾶς αὐτοῦ θέσεως.

Μήπως ὁ κ. Verneuil ἐπισκέπτεται κατ' αὐτὰς πληγωμένον τινά; ἠρώτησεν ἡ κ. Trefort κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν.

— Ὅχι, Κυρία, ἠναγκάσθη ν' ἀπαντήσῃ ἡ χήρα. Ἀλλ' ὁ μοτὸς οὗτος φέρει ὀλόκληρον ἱστορίαν.

— Διηγηθήτε ταύτην, ἀγαπητή μοι κυρία, παρεκάλεσεν ἡ Μαгдаλινή, καὶ λέγουσα τοῦτο, ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ζω-
ηρῶς.

Ἡ κ. Verneuil, ἐνέδωκε προθύμως εἰς τὴν ἀπαίτησίν της.

— Εἶνε ὀλίγος καιρὸς ἤδη, εἶπεν, ἀφ' οὗτο ὁ υἱός μου εἰσῆρ-
χετο εἰς μεμακρυσμένην τινὰ συνοικίαν πρὸς ἐπίσκεψιν πτω-
χῆς γυναικὸς πασχούσης νόσημα ἀνίατον. Ἡ ἀσθενὴς κατῳ-
κει μέρος τοῦ τετάρτου πατώματος οἰκίας πενιχρᾶς, κατοι-
κουμένης ὑπὸ ἐργατῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπισκέψεως, ὁ
Raoul ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ, ὅτε ἤκουσε στεναγμοὺς ἐξερ-
χομένους κατέναντι τοῦ δωματίου, ὅπερ ἀφῆκεν. Ἡ πρώτη
αὐτοῦ σκέψις ἦτον ὅτι δυστύχημά τι συνέβαινεν εἰς τὸν ἐνοι-
κιστὴν τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἀλλ' ἵνα βεβαιωθῇ κάλλιον
ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς νέας γυναικὸς.

Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε, κ. Mercier ἡρώτησε ταύτην, τίς
κατοικεῖ εἰς τὸ ἀπέναντι ἡμῶν δωμάτιον;

— Γέρων τις ναύτης, τῷ ἀπεκρίθη, κεκαλυμμένος ὑπὸ
πληγῶν, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα νὰ πλησιάσῃ αὐτὸν
φοβούμενος μήπως κλαπῇ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑποφέρει πολὺ,
διότι ἀκούω αὐτὸν γογγίζοντα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Ἐπ' ἀκριβῶς οἱ γογγυσμοὶ του προεκάλεσαν τὴν ἐρώ-
τησίν μου. ἀπεκρίθη ὁ υἱός μου. Ἀπεχαιρέτησε τὸν κ. Ma-
reier, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλιπε τὴν οἰκίαν, καθότι διηυθύνθη
πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ μισανθρώπου ἐκείνου καὶ ἔκρουσε τὴν
θύραν, πλὴν οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ἐκρούσε ἐκίνου, ἀλλ' ἡ αὐτὴ
σιωπῇ. Ὅτε προσεπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν πλὴν αὕτη
ἦτο κλειδομένη· ἀντὶ ὅμως ν' ἀποθαρυνθῇ ἐπανελάθεν ἐπὶ το-
σοῦτον τὰς προσπαθείας του ὥστε ἤκουσεν ἐπὶ τέλους βήματα
συρόμενα καὶ πλησιάζοντα πρὸς αὐτόν.

— Τίς κτυπᾷ; ἡρώτησε φωνὴ παροργισμένη.

— Ἀνοίξατε καθ' ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Ὁ
τόνος δι' οὗ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἐπέφερεν ἀναμφι-
βόλως ἐντύπωσιν τινὰ ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ πνεύματος τοῦ
ναύτου, καθότι ἠσθάνθη τὸν ἦχον τοῦ κλειθροῦ καὶ ἡ θύρα
ἡμικανοιθεῖσα ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ κεφαλὴ ἔχουσα χαρακτῆρας
τραχεῖς, ὅσιν ἀγρίαν καὶ φέρουσα κάλυμμα ἐκ βάμβακος μέ-
λανος ἢ λευκοῦ. — Τὶ δαίμονα μὲ θέλετε; Δὲν δύναμαι ἐπὶ
μίαν στιγμὴν νὰ μείνω ἥσυχος. Ὅμιλήσατε ταχέως. — Δὲν
δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγηθῶ εἰς τὸ κατώφλιον ἄφες με νὰ εἰσέλ-
θω, ἵνα σοὶ εἴπω περὶ τίνος πρόκειται.

— Δὲν σᾶς γνωρίζω, καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἔχετε νὰ μοὶ
εἴπητε, Ἀκολουθήσατε τὸν δρόμον σας.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μὲ βλέπετε πρῶτην φορὰν, ἀλλ' ἔρχο-
μαι ἐκ μέρους φίλου τινος.

— Ψεύδεσθε, διότι οὐδένα ἔχω φίλον.

— Σᾶς φέρω μικρὸν βοήθημα, ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἀποκρούετε,
ἀναχωρᾷ, εἶπεν ὁ Raoul ἀπομακρυνόμενος δῆθεν.

— Μὴ εἰσθε τόσο βίαιος, φίλε, εἶπε τότε ὁ δυστυχὴς
γέρων, καταστάς αἰφνιδίως κοινωνικώτερος· ἀφ' οὗ μοὶ φέρε-

τε χρήματα, εἰσέλθετε ταχέως· καθότι δύνανται νὰ μᾶς ἀ-
κούσωσι.

— Ἦδη σοὶ τὸ εἶπον, ἀπεκρίθη, ὁ Raoul καὶ εἰσῆλθεν.
Ἡ θέα, ἣν παρουσίαζε τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο δωμάτιον ἦτο ἀπερί-
γραπτος, αἱ ὕλοι τῶν παραθύρων κεκαλυμμένοι ὑπὸ κονιορ-
τοῦ καὶ ἀραχνῶν, δὲν ἐπέτρεπε νὰ εἰσέλθῃ ἡ ἀμυδρὰ ἀκτὶς
ἡλιακοῦ φωτός. Ἐν τινι γωνίᾳ ἔκειτο μικρὰ κλίνη ἐκ ξύλου
ἐφ' ἧς ἐξηπλοῦτο λεπτὸν στρώμα κεκαλυμμένον ὑπὸ μαλλί-
νου ράκους· ἐν τινι ἄλλῃ εὐρίσκετο τράπεζα πεπαλαιωμένη,
ἐν ξύλιγον κάθισμα καὶ τινες καπνοσύριγγες ἐπὶ τοῦ τοίχου
συνεπλήρουν τὴν διακόσμησιν τῆς κατοικίας του.

— Ἰδοὺ ἐν πρώτοις τὰς συνδρομὰς, ἃς σοὶ ὑπεσχέθη, τῷ
εἶπεν ὁ Raoul, προσφέρων αὐτῷ ὀλίγα χρήματα, βλέπετε
ὅτι ἀντὶ νὰ σᾶς κακοποιήσω, ἐπιθυμῶ, νὰ σᾶς προσφέρω ὀπη-
ρεσίαν, εἶμαι λοιπὸν φίλος σας.

— Εἶνε ἀληθὲς ἐγρύλισεν ὁ γέρων, μετρῶν τὰ νομίσματα
ἅπερ τῷ προσέφερεν.

— Λοιπὸν ἔσπευσε νὰ τῷ εἴπῃ ὁ υἱός μου ἐπωφελούμενος ἐκ
τῆς συγκαταθέσεως ταύτης, ἀφῆσατέ με νὰ ἐξετάσω τὰς
πληγὰς σου, ἵνα προσπαθῇσω νὰ σᾶς ἀνακουφίσω ἐκ τῶν
πόνων ἐξ ὧν κατατρίχεσθε, εἶμαι ἱατρός.

— Ἐξέλθε, ἄθλιε, ἐφώναξεν ὁ γέρων ναύτης, ἐπὶ τῷ ἀ-
κούσματι τῶν λόγων τούτων. Ἀποστρέφομαι τοὺς ἱατροὺς,
καὶ δὲν ἐπιτρέπω νὰ μὲ ἐγγίξῃς, ἔξελθε σοὶ λέγω, καὶ διὰ
τῆς μιᾶς χειρὸς ἐσφιγγε τὰ χρήματα, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ὠθεῖ
τὸν Raoul πρὸς τὴν θύραν. Βλέπων ὁ υἱός μου, ὅτι πᾶσα
ἀντίστασις ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελὲς ἀπεμακρύνθη μετὰ λύ-
πης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρουσιάζετο τακτικῶς
εἰς τὸν γέροντα τὸν λύκον τῆς θαλάσσης. Πρωῖαν τινὰ ἐν τέ-
λει, ἐλκυσθεὶς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς του τῷ ἐπέτρεψεν νὰ τὸν ἐξε-
τάσῃ καὶ ἤδη εἶναι στενότεροι φίλοι.

Πόσον ὁ κ. Verneuil εἶνε καλός! εἶπε τότε ἡ Μαгдаλινὴ
καὶ ὑμεῖς ἐπίσης, κυρία, ἐργαζομένη διὰ τὸν δυστυχῆ Mi-
χαήλ.

Ὁ κ. Raoul ἀξίζει πολὺ ἐκπληρῶν τὴν ἀγαθοεργίαν ταύ-
την, παρετήρησεν ἡ κ. Tréfort, διότι οὐδὲν προξενεῖ πλειο-
τέραν ἀποστροφὴν ἢ τὸ ἀλλάσσειν πληγὰς, προπάντων τοιοῦ-
του ἀνθρώπου οἷος ὁ ἄθλιος Michel — Ἡ κ. Verneuil δὲν ἀ-
πεκρίθη, μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Tré-
fort ἐγκατέλειψαν τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Verneuil. Ἡ Μαγ-
δαλινὴ ἐμελλε νὰ τηρήσῃ ἀνάμνησιν ἀνεξάλειπτον τῆς ἐπι-
σκέψεως ταύτης,

Τὴν ἐσπέραν ὅτε ὁ Raoul ἐπανῆλθεν, ἡρώτησε τὴν μητέρα
του, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐὰν ἐδέχθη ἐπίσκεψιν τινά.

— Μάλιστα, υἱέ μου, τῷ εἶπεν ἡ κ. Verneuil ἡ κ. Tréfort
καὶ ἡ κόρη της διῆλθον μ. μ. δύο ὥρας μετ' ἐμοῦ. Ὁ Raoul
οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξετάζων μηχανικῶς τὸν εἰσέτι ἐπὶ
τῆς Τραπεζῆς εὐρισκόμενον μοτόν, εἶδεν ἐν τινι ἄκρᾳ τοῦ χάρ-
του ὅτι ὑψοῦτο μικρὸς σωρὸς μεμονωμένος. Ἐλαβε τοῦτον ἀμέ-
σως καὶ ἐφύλαξεν ἰδιαιτέρως, ὅτε ἦτο μόνος, ἔλαβε μετὰ προ-

σοχής τὸν μικρὸν ἐκ μοτοῦ σωρὸν, ἔθηκεν αὐτὸν ἐντὸς χάρτου ἐκ μετὰξης καὶ ἔκλεισεν τὸ ὅλον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐξ μῆνες εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ πρώτου χοροῦ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς εἰς τὴν μητέρα τοῦ Raoul. Οἱ ἔξ οὗτοι μῆνες οὐδεμίαν ἐπέφερον μεταβολὴν ἐπὶ τῶν προσώπων μας. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθησε νὰ συχνάζῃ εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς πτωχοὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς Blanche καὶ ἀπέκρουεν ἄνευ οἴκτου ὅλους τοὺς εἰς αὐτὴν προταθέντας μνηστῆρας. Οἱ γονεῖς τῆς εὐτυχεῖς βλέποντες αὐτὴν μὴ σπεύδουσιν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, ἀφῆκαν αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ πράξῃ κατὰ βούλησιν. Ἐσκέπτοντο εὐλόγως ὅτι πλησίον αὐτῶν ἤθελεν εἶσθαι ἡσυχότερα, περικυκλωμένη ὑπὸ τῆς ἀγρύπνου στοργῆς τῶν, ἥτις προσεπάθη νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς πάσας τοῦ βίου τὰς ἀκάνθας.

Ἄλλ' ἡ ἐπιμονὴ τῆς Μαγδαληνῆς δὲν πηγάζει ἐκ τούτου. Ὅσακις ὁ πατήρ τῆς τῇ ἀναφέρῃ περὶ τινος συνοικισίου, αὕτη βλέπει ἐμφανιζόμενον πρὸ αὐτῆς τὸν νέον ἱατρὸν Raoul Vernacil, ἀλλάσσοντα τὰς πληγὰς τοῦ γέροντος ναύτου, καὶ ἐρωτᾷ ἐαυτὴν ἂν ὁ σύζυγος ὃν τῇ προτείνουσιν ἤθελεν εἶσθαι ἱκανὸς νὰ δείξῃ τόσον ἡρωϊσμόν καὶ ἀφιλοκέρδειαν ἐν προσομοίᾳ περιστάσει· τῇ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ δώσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο πρὸς λύσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς· ἀλλ' ἡ συστολὴ τὴν ἐμποδίζει νὰ προβῇ εἰς τὸ ἐξαίρετον τοῦτο διάβημα καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπαντᾷ ἐν ἀπλοῦν (ὄχι) εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις μεταβιβάζει τοῦτο εἰς τὸν αἰτοῦντα αὐτήν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΑΓΑΠΩ;

Ἄν ἀγαπῶ; μὴ μ' ἐρωτᾷ ὁποῖος ζητεῖ νὰ μάθῃ
Ἄν κλεῖδ' ἀγάπης αἶσθημα εἰς τῆς καρδίας τὰ βάθη,
Ἄν ἔχω φλόγα πυρκαϊᾶς ἀγάπης ἀναμμένη
Νὰ τὸ ἀκούσῃ ἀπὸ μὲ ποτὲ μὴ περιμένη
Ὅταν αἰσθάνετ' ἡ καρδία, δὲν ὀμιλεῖ τὸ στόμα.
Καὶ ὅμως δὲν περίμενα γ' μ' ἐρωτᾷς ἀκόμα.

Ῥώτησε τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ τὸν ἥλιο τὸ φεγγάρι
Ἄν τῆς ἀγάπης ἡ προῃ τοὺς δίδει φῶς καὶ χάρι.
Γῆ, οὐρανὸ καὶ θάλασσα ῥώτησε νὰ σοῦ ποῦνε
Μὲ τῆς ἀγάπης τὸ φιλὶ ἂν βρίσκωνται καὶ ζοῦνε.
Μὴ μ' ἐρωτᾷς... Ἐῖν' ἡ ζωὴ δίχως ἀγάπην ψέμμα
Δίχως ἀγάπης αἶσθημα νεκρὴ σκιά τὸ βλέμμα.

Ἐῖν' ἡ ἀγάπη λησμονία τοῦ μαύρου τούτου κόσμου
Δίχως αὐτὴ εἶνε νεκρὰ τὰ πάντα καὶ ὁ θεὸς μου.
Τὸ πρῶτο ἀναγάλλασμα εἶναι στ' ἀγὰρ μας στήθεα
Ἡ πρώτη τοῦ προσφέρουσε τὰ χεῖλη μας ἀλήθεια.
Τοῦ Πλάστου τὸ γλυκύτερο χαμόγελο στὰ χεῖλη,
Ἡ ἀνθοστόλιστη θωρὰ τοῦ Μάϊ καὶ τ' Ἀπρίλη.

Δίχως ἀγάπην καὶ ἡ ἐλπίς εἶναι παραπροσύνη
Σὰν ὄνειρο ποῦ πτερωτὸν παρέρχεται καὶ σβύνει.
Τὸ πᾶν ἀγάπης αἶσθημα τὸ βλέπει συνεώνει,
Κι' αὐτὸ πιστεύω νὰ σ' ἀρκῇ πιστεύω νὰ σὲ σώσει.
Ἄν ἀγαπῶ;... ἡ ἀγάπη μου ἔχει κρυφὴ τὴ γλῶσσα
Τὸ βλέπει δὲ σὲ ὀμιλῶ καὶ ὅμως λέγω τόσα.

Νοέμβριος 1884 Ἀθήναι.

Γ. Μ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

ΑΠΟΜΑΧΩ ΠΟΙΗΤῆ Κ. ΑΝΔΡΕΑ Π.

Εἰς ποίησιν τόσον ὀργῶντα θυμὸν
Ἀστόργως εἰς ἔργον πεζὸν ὑποθεῖς
Ἀντὶ γαμψοσχήμεναι τινῶν ἀριθμῶν
Ἄν καὶ ποτε στίχους λαλῶν ἀπηχῆς,
Τὴν λύραν ὡς σκεῦος κακὸν ἀπωθεῖς.

Ἀπομάχος μόνον ὁ ὢν μ' ἀναμνήσεις
Ἀγῶνας συμφύρει καὶ ἄθλους λαλῶν
Πλὴν ὅμως πολλάκις καὶ αὐτοῦ συγκινήσεις
Ἐκκαίον τὰ στήθε' ὁπότερ' ἰσχυρὰ
Τὸ βλέμ' ἀντικρύζει εἰς ὄπλον καλόν.

Ἀθήναι Νοέμβριος 1884.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.

ΕΙΣ ΠΑΝΣΕΝ.

Ὅλα τὰ λούλουδα τῆς γῆς ἔχουντε χάρι, ὅλα
Τὸ ῥόδο τὰπριλιάτικο, ὁ μενεξές, ἡ βιόλα
Ἡ πασχαλιά, τὸ γιασεμί, τὰρίοκλημα, τὸ ριοῦλι
Τὸ λούλουδο τοῦ ἔρωτος, τὸ κῆτρο τὸ ζουμποῦλι
Μὰ ἔνα ἄλλο λούλουδο ἔχει περισσὴν κάλλη
Ἐχει ὁ πλουμιστὸς πανσὲς γιὰ μέγα χάρι ἄλλη.

Γιατί; τὸ ξέρει τὸ γιατί ἔνα γαλάζιο ἀστέρι
Τὸ ξέρει ἔνα παχουλὸ, μικρὸ, κρινάτο χέρι...
1882!

Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Τῇ ΕΡΙΤΙΜῳ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ ΑΓΝῇ ΣΜΙΘ.

Ἐὰν τ' ὦρατον σύμβολον τοῦ χάρτου σου ἐκεῖνο
δὲν δύναμαι ὁ ἀτυχὴς καλῶς νὰ διακρίνω.
Φωνὴ ἐν τούτοις ἀρρητος μοῖ λέγει ὅτι εἶναι
τῆς Σπάρτης δάφναι ἐνδοξοὶ καὶ τῶν Δελφῶν μυρσίνοι.

Τί ἄλλο ὠραιώτερον, καὶ τί ἀρμόζον τόσον
νὰ ἔχῃ μῦθον τ' οὐρανοῦ, καὶ τῆς Ἑλλάδος δρόσον,
Ὡς σύμβολόν σου προσφυλὲς ἠδύνατο νὰ ἦναι
εἰμὴ, κλεινὴ Ἀλβιονίς, αἱ δάφναι καὶ αἱ Μυρσίνοι;

Συγγνώμην· μόνον ἡ Ἑλλὰς αὐτὰς ὡς σύμβολός σου
νὰ σοὶ προσφέρ' ἠδύνατο ἀγὰρ ὡς τ' ὄνομά σου,
Καὶ διὰ τῆς ιδίας σου χειρὸς αὐτὰς νὰ δρέψῃ,
καὶ εὐγνωμονοῦσα ἀχραιφνῶς τὰ ἔργα σου νὰ στέψῃ.

Ἐν Πειραιεῖ Νοέμβριος 1884.

Ἡ φιλέλλην περιηγήτρια καὶ διαπρεπὴς συγγραφεὺς (Περὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος) Δεσποινὶς Ἀγνή Σμιθ ἐκάστοτε τιμῶσα τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἀπόλλωνος» διὰ φιλοφρονεστάτων ἐπιστολῶν αὐτῆς φέρει ὡς σύμβολον ἐπὶ τοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου κλαδοὺς δάφνης καὶ μυρσίνης καὶ ἐπ' αὐτῶν, ἐλληνιστὶ τὴν φράσιν «ὅσα ἄγνα».